

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-60)

Nov (2) / 2009

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்10
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்18
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....20
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....27
6. திருமாலை31

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 37)

146. ஸஹிஷ்ணு:

சகித்துக் கொள்ளும் தன்மை உள்ளவன். மனிதர்கள் முன்னும்பின்னுமாகச் சேர்த்துக் கொண்டவைகள், அறிந்தும் அறியாமலும் எப்போதும் அனைத்து வழிகளிலும் சேர்த்துக் கொண்டவைகள், எம்பெருமானுடைய கட்டளைகளை மீறிச் செய்யக்கூடாததைச் செய்தும் செய்யவேண்டியதைச் செய்யாமலும் இருந்து சேர்த்துக் கொண்டவைகள், சாதாரணமாகவும் அசாதாரணமாகவும் உள்ளவைகள், தன்னை (எம்பெருமானை) அவமானம் செய்தல் நிந்தித்தல் மூலமாகச் சேர்ந்தவைகள், அனைத்தையும் பொறுத்துக் கொள்ளவல்ல தன்னாலும் (எம்பெருமான்) பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதவைகள், தனது அடியார்கள் விஷயத்தில் செய்யப்பட்ட அபராதங்கள் போன்ற பலவறையும் தனது இயல்பான ஆதரம் காரணமாகப் பொறுத்து, மன்னிக்கிறான். இதனால் இந்தத் திருநாமம் கொண்டான். “இஷ்ணுச்” என்பது அலங்க்ரு, ஸ என்ற பதங்களின் பின்னே வரும்போது “இவன் இத்தகைய தன்மை கொண்டவன்” என்று பொருளை உணர்த்துகிறது. இவனுக்கு இத்தனை பொறுமையும் தாராள மனமும் எப்படி உள்ளது என்ற கேள்வி எழலாம். சந்த்ரன், தண்ணீர் ஆகியவற்றுக்குக் குளிர்ச்சி எப்படி இயல்பானதோ அது போன்று இவனுக்கும் பொறுமை போன்ற தன்மைகள் இயல்பானது என்பதை “ஷ்ணு” என்ற விசுதி உணர்த்துகிறது. இப்படியாக இதுவரை வ்யூஹங்கள் பற்றிக் கூறப்பட்டது.

147. ஜகதாதிஜ:

இந்த உலகிற்கு அதிபதியாய் நிற்கும் மூவருள் ஒருவன். இனி விபவம் பற்றிக் கூறப்பட உள்ளது. முதல் மூன்று மூர்த்திகளில் ஒன்றான விபவமான விஷ்ணு பற்றிக் கூறுகிறார். உற்பத்தி என்ற பொருளில் உள்ள “ஜந்” என்பதன் பின்னே “ட”

என்பது வரும்போது, இறந்த காலத்தில் நடந்ததை வர்ணிப்பதாக உள்ளது. மேதஜ (759), கடாக்ரஜ (770) போன்ற திருநாமங்கள் இந்த விதியில் அமைந்தவை ஆகும். விஷ்ணுபுராணத்தில் (4-1-39) நான்முகன் கீழே உள்ளது போன்று கூறுவதைக் காண்க:

யஸ்ய ப்ரஸாதாத் அஹம் அச்யுதஸ்ய
பூத ப்ரஜா ஸர்க்கரோ அந்தகாரீ
க்ரோதாச்ச ருத்ர: ஸ்திதிஹேது பூதோ
யஸ்மாச்ச மத்யே புருஷ: பரஸ்மாத்

இதன் பொருள் - எந்த அச்சுதனின் அநுக்ரஹம் காரணமாக நான் உயிர்களின் ஸ்ருஷ்டியில் ஈடுபடுகிறேனோ, எந்த அச்சுதனின் கோபத்தால் ருத்ரன் அனைத்தையும் அழிப்பவனாக உள்ளானோ அந்தப் பரமபுருஷனே எங்கள் இருவரின் நடுவில் (விஷ்ணுவாக) நின்று அனைத்தையும் காப்பாற்றுகிறான்.

இதனையே மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (12-11) - கதிச்ச நஸ்த்வம் தேவேஷு பூர்வஜோ ஜகத்: ப்ரபு: ரக்ஷார்த்தம் ஸர்வபூதாநாம் விஷ்ணத்வம் உபஜக்மிவாந் - அனைத்து தேவர்களுக்கும் முன்னே நீ விஷ்ணுவாக நின்று அனைத்தையும் காப்பாற்றும் செயலைக் கைக்கொண்டாய். நீயே எங்கள் புகலிடலம் ஆவாய் - என்றது.

148. அநக:

இப்படியாக இவன் ஸம்ஸார மண்டலத்தில் அவதரித்தாலும் பாவங்கள் அற்றவன். அனைத்து தோஷங்களுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ளவன்.

149. விஜய:

விஜயம் (வெற்றி) அளிப்பவன். எப்படி என்றால், நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் ஆகிய இருவரும் தங்களது செயல்களான படைத்தல் மற்றும் அழித்தலை இவன் உதவி கொண்டே செய்கின்றனர் என்பதால் ஆகும். மஹாபாரதம் - ததா அதர்சித பந்தாநௌ ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரகாரகௌ - இவன் காண்பித்த வழியைக் கொண்டே படைப்பு மற்றும் ஸம்ஹாரம் ஆகியவற்றைச் செய்கின்றனர் - என்றது.

150. ஜேதா

நான்முகன், ருத்ரன் உள்ளிட்ட பலரையும் தனது இஷ்டப்படி அவர்கள் நடக்குமாறு அவர்களை வெற்றி கொள்பவன்.

151. விச்வயோநி:

அவர்கள் மூலமாக கார்யமாக உள்ள ப்ரபஞ்சத்தின் காரணமாக உள்ளவன்.

152. புநர்வஸு:

ப்ரம்மன், ருத்ரன் உள்ளிட்ட தேவர்களின் அந்தராத்மாவாக வசிப்பவன். இதனைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காண்க:

- மஹாபாரதம் மோக்ஷ பர்வம் (169-19) - தேவாநாம் பந்து நிஹிதம் குஹாஸி - தேவர்களின் நன்மைகளைக் கருத்தில் கொண்டு அவர்களின் இதயம் என்ற குகையில் நிலையாக இருப்பவன்.
- ததாந்தராத்மா மம ச யே சாந்யே தேஹி ஸஜ்ஞ்ஞிதா: - நான்முகன் ருத்ரனிடம், "அவனே எனக்கும், உனக்கும், மற்ற தேவர்களுக்கும் அந்தராத்மாவாக உள்ளவன்", என்றான்.

153. உபேந்த்ர:

இந்த்ரனின் தம்பியாவான். அதிதியின் புத்திரர்களான 12 ஆதித்யர்களில் இறுதியாகப் பிறந்தவன். இதனைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காண்க:

ஜகந்யஜ்: ஸ ஸர்வேஷாம் ஆதித்யாநாம் குணாதிக:
த்வாதசைவ அதிதே: புத்ரா: சக்ரமுக்யா நராதிப
தேஷாம் அவரஜோ விஷ்ணு: யத்ர லோகா: ப்ரதிஷ்டிதா:

இதன் பொருள் - அதிதியின் புத்திரர்கள் அனைவருக்கும் கடைசியாகத் தோன்றியவன், தனது குணத்தினால் அவர்கள் அனைவரையும் விஞ்சியவன், மனிதரில் உயர்ந்தவரே! அதிதியின் புத்திரர்கள் இந்திரன் தொடக்கமாக உள்ள

பன்னிருவர் ஆவர். அவர்களில் கடைசியாகப் பிறந்தவன் யார் என்றால், அனைத்து லோகங்களுக்கும் ஆதாரமாக உள்ள பூமி போன்ற விஷ்ணுவே ஆவான். இதனையே - விஷ்ணு: இந்த்ராமுஜோ அபவத் - விஷ்ணு இந்த்ரனின் இளையவன் ஆனான் - என்றது காண்க.

154. வாமந:

மஹாபலியின் வேள்வியின்போது இந்த்ரனைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு வந்தவன். இதனை ச்ருதியானது - த்ரஷ்ட்ட்ருந் ஸ்வகாந்த்யா வாமாநி ஸுகாநி நயாதி - தன்னைக் காண்பவர்களுக்கு தனது சரீரத்தின் ஒளி மூலமாக மிகுந்த சுகத்தை அளிக்கிறான் - என்றது. மேலும் - ஸ வாமாநி திவ்ய சரீர த்ருக் - அந்த வாமனன் திவ்யமான இனிய திருமேனி உடையவன் - என்றது காண்க.

155. ப்ராம்ச:

அதே இடத்தில் ஓங்கி உயர்ந்து நிற்பவன். அவனைப் பற்றிய மந்த்ரங்களில் - அனைத்து இடங்களிலும் வ்யாபித்துள்ளவன் - என்று போற்றப்படுகிறான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- விஷ்ணுதர்மம் (79-52) - தோயே து பதிதே ஹஸ்தே வாமநோ பூதவாமந: தஸ்யா விக்ரமதோ பூமிம் சந்த்ராதித்யெள ஸ்தநாந்தரே நம: ப்ரக்ரம மாணாஸ்ய நாப்யாம் தெள ஸமாவஸ்திதெள - நீர் கையில் விழுந்த நொடியிலேயே வாமனனாக நின்றவன், மிகவும் உயர்ந்து நின்றான். இப்படியாக அவன் அனைத்தையும் ஆக்கிரமிக்கும் நேரத்தில் சந்த்ரனும் சூரியனும் அவனுடைய திருமார்பில் விளங்கினார்கள்.
- விஷ்ணுபுராணம் (5-5-17) - வாமநோ ரக்ஷது ஸதா பவந்தம் ய: சக்ஷணாதபூத் த்ரிவிக்ரம: க்ரமாக்ராந்த த்ரைலோக்ய ஸ்புரதாயுத: - யார் ஒருவன் ஒரு நொடியில் விக்ரமனாக உயர்ந்தானோ, தனது திருவடிகள் கொண்டு மூன்று உலகங்களையும் அளந்தானோ, திவ்ய ஆயுதங்கள் கொண்டு நின்றானோ, அப்படிப்பட்ட வாமனன் உன்னைக் காப்பானாக.

இவனுடைய மேன்மைகளை வேதங்கள் பின்வருமாறு கூறுகின்றன:

- இதம் விஷ்ணுர் விசக்ரமே - இந்த உலகை விஷ்ணு அளந்தான்.
- த்ரீணி பதா விசக்ரமே விஷ்ணு: - மூன்று அடிகளால் விஷ்ணு அளந்தான்.
- விசக்ரமே ப்ருதிவீமேஷ ஏதாம் சேஷத்ராய விஷ்ணு: - இந்த்ரனுக்காக இந்தப் பூமியைப் பெறும் பொருட்டு விஷ்ணு அளந்தான்.
- த்ரிர் தேவ: ப்ருதிவீம் - தேவாதிதேவன் மூன்று அடிகளால் அளந்தான்.
- ப்ரவிஷ்ணு: - அவனே உயர்ந்த விஷ்ணு.

156. அமோக: (111)

அவனது செயல்கள் வீணாகப் போகாதபடி செயல் புரிபவன். அவனைப் பற்றிய மந்த்ரவர்ணனம் - அபரிமித ப்ரபாவாய - எல்லையற்ற ப்ரபாவம் அவனுடையது ஆகும் - என்றது காண்க . மேலும் கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- விஷ்ணுதர்மம் (43-35) - அநுக்ரஹம் சாபி ப்லேரதுத்தமம் சகார யச்சேந்த்ர பதேபமம் சக்ஷணாத் துராச்ச யஜ்ஞாம்சுபுஜ: - யார் ஒருவன் ஒரு நொடிப்பொழுதில் பலிச்சக்ரவர்த்திக்கு, இந்த்ர பதவிக்கு நிகரான உத்தமபதம் அளிக்கப்பட்டு, தேவர்களையும் யஜ்ஞத்தின் அவிர்பாகத்தைப் புசிக்கும்படிச் செய்தானோ.
- விஷ்ணுபுராணம் (5-17-30) - யத்ராம்பு விந்யஸ்ய பலிர்மநோஜ்ஞாம் அவாப போக்யாந் வஸுதா தலஸ்த: ததா அமரத்வம் த்ரிதசாதி பத்யம் மந்வந்தரம் பூர்ணமபேத சத்ரு - வாமனனின் திருக்கரத்தில் நீரைச் சேர்த்தவுடன் மஹாபலி எல்லையற்ற இன்பம் பெற்றான். இந்த உலகில் இருந்தபோதிலும் அவன் தேவர்களுக்கு நிகரான அந்தஸ்தை அடைந்தான். தனது விரோதிகள் அனைவரும் ஓடும்படியாக ஒரு மந்வந்தரம் முழுவதும் தேவர்களின் ஒருவனாகவே நின்றான்.

157. சூசி: (252)

தூய்மையானவன். இப்படியாகப் பல உதவிகள் செய்தபோதிலும் எந்தவிதமான பிரதி உபகாரமும் எதிர்பாராமல் உள்ளவன். ரிஷி, ருசி போன்றவை இதே

அடிப்படையில் அமைந்த சொற்களாகும். அஸ்பர்ச்ச மஹாந் சுசி: - தோஷங்களால் தீண்டப்படாததால் தூய்மையாக உள்ளான் - என்றது காண்க.

158. ஊர்ஜித:

திடமான பலம் கொண்டவன். இவன் நழுசி முதலான எதிரிகளை அழிப்பதால் பலம் நிறைந்தவன். "இதச்" என்ற எச்சம் ஊர்ஜி என்பதுடன் இணைந்தது.

159. அதிந்தர:

இந்தரனுக்குத் தம்பியாகத் தோன்றியபோதிலும் தனது ஐச்வர்யம் மற்றும் எஜமானத் தன்மை ஆகியவற்றால் அவனைக் காட்டிலும் மேன்மை பெற்றவன். இதனைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காண்க:

- மந்த்ரவர்ணனம் - அவிதித விபவாய - யாருடைய மேன்மையை அறிய இயலாதோ
- அதிவாரிதவந்த்ர கர்மாணம் - வாயு, இந்த்ரன் ஆகியவர்களின் செயல்களை விஞ்சியிருப்பவன்.

160. ஸங்கரஹ

இப்படியாக மேன்மையுடன் உள்ளபோதிலும் பக்தர்களால் எந்தவிதமான வருத்தமும் (அவனை அடைய இயலாமல் போவதில் வருத்தம்) இன்றி வணங்கப்படுபவன். அஷ்டாத்யாயீ - க்ரஹவ்ருத்ருநிச்சிகமச்ச - அப் என்பது க்ரஹ, வ்ரு, த்ரு, நிச்சி மற்றும் கம் ஆகியவற்றின் பின்னே வரும்.

161. ஸர்க:

த்ரிவிக்ரமனாக உலகம் எங்கும் வ்யாபித்தபடியுள்ள தனது திருவடிகளுடன் அவன் அனைவருக்காகவும் தன்னாலே தானே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவன் ஆவான். இதனை இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (17-36) - நிஸ்ருஷ்டாத்மா ஸுஹ்ருத்ஸி ச - தனது நண்பர்களுக்காகத் தன்னையே தானே படைத்துக் கொள்பவன் - என்றது.

162. த்ருதாத்மா

இப்படியாகத் தன்னையே அளித்து அனைத்து ஆத்மாக்களையும் தாங்குபவன்.

163. நியம:

ஆத்மாக்களுக்கு விரோதியாக உள்ள பலிச்சக்ரவர்த்தி போன்றவர்களை அடக்குபவன். அஷ்டாத்யாயீ - யம: ஸமுபநிவிஷு ச - யம் என்பது ஸம், உப, நி, வி போன்றவற்றுடன் இணையும்போது அப் சேர்க்கப்படுகிறது (நி + யம் + அ = நியம).

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 60)

அதிகரணம் - 5 - ஆஸ்ருத்யுபக்ரமாத் அதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - மேலே கூறப்பட்ட வெளிக்கிளம்புதல் (உத்க்ராந்தி) என்பது மோக்ஷம் பெறுபவன், மற்றவர்கள் ஆகிய இருவருக்கும் மூர்த்தந்ய நாடியில் புகுவதற்கு முன்பு பொதுவானதே என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-2-7 ஸமாநா ச ஆஸ்ருத்யுபக்ரமாத் அம்ருதத்வம் ச அநுபோஷ்ய

பொருள் - ப்ரஹ்மநாடியில் புகும்வரை இருவருக்கு பொதுவானதே ஆகும். அம்ருதத்வம் என்பது இந்த்ரியங்கள் நீங்காமல் உள்ளபோது ஆகும்.

விஷயம் - கடந்த அதிகரணங்களில் ஆராயப்பட்டபடி வெளிக்கிளம்புதல் என்பது ப்ரஹ்ம உபாஸகன், ப்ரஹ்ம உபாஸகன் அல்லாதவன் ஆகிய இருவருக்கும் பொதுவானதா? அல்லது ப்ரஹ்மஞானம் அற்றவனுக்கு மட்டுமே கூடுமா?

பூர்வபக்ஷம் - ப்ரஹ்மஞானம் அற்றவனுக்கே அது போன்ற உத்க்ராந்தி (வெளிக்கிளம்புதல்) உண்டாகிறது. ஏன்? ப்ரஹ்மஞானிக்கு இந்த சரீரத்துடன் அவன் உள்ளபோதே மோக்ஷம் உண்டு என்பதைக் கட உபநிஷத் (6-14), ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-7) - யதா ஸர்வே ப்ரமுச்யந்தே காமாயேஸ்ய ஹ்ருதி ஸ்திதா: அத மர்த்யோ அம்ருதோ பவதி அத்ர ப்ரஹ்ம ஸமச்நுதே - எந்த நேரத்தில் இவன் நெஞ்சில் உள்ள அனைத்து ஆசைகளும் விலகுகின்றதோ அப்போது இவன் மோக்ஷம் அடைந்து ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான் - என்றன. ஆக ப்ரஹ்மஞானிக்கு சரீரத்திலிருந்து உத்க்ராந்தி இல்லை என்றாகிறது.

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல, தொடக்க நிலையில் ப்ரஹ்மஞானிக்கும் உத்க்ராந்தி பொதுவானதே ஆகும். அதாவத் ப்ரஹ்மநாடியில் புகும்வரையில் பொதுவானது ஆகும். ப்ரஹ்மஞானியும் மேலே செல்லும் நாடி வழியாகவே சென்று மோக்ஷம் அடைகிறான் என்பதைக் கட உபநிஷத் (6-16), சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-6-6) - சதம் சைகா ந ஹ்ருதயஸ்ய நாட்ய: தாஸாம் மூர்த்தாநம் அபிநி ஸ்ருதைகா தயோர்த்வமாயந் அம்ருதத்வமேதி விஷ்வக் அந்யா உத்க்ரமேண பவந்தி - இதயத்தில் 101 முக்கிய நாடிகள் உள்ளன; இவற்றில் ஸுஷும்நை என்ற நாடி மட்டுமே தலையை நோக்கிச் செல்கிறது; அதன் வழியே கிளம்புவன் மோக்ஷம் அடைகிறான்; மற்ற நாடிகள் குறுக்காகச் செல்கின்றன - என்றன. இப்படியாக ச்ருதியில் கூறப்பட்டுள்ளதால் ப்ரஹ்மஞானிக்கு அந்த நாடி வழியே வெளிக்கிளம்புதல் என்பது தவிர்க்க இயலாததாகும். இந்த நாடியில் நுழைவதற்கு முன்பு ப்ரஹ்ம உபாஸகனுக்கு மட்டும் என ஏதும் கூறப்படவில்லை என்பதால், இருவருக்கும் (ப்ரஹ்ம உபாஸகன், ப்ரஹ்ம உபாஸகன் அல்லாதவன்) இந்த நாடியில் புகும்வரை உள்ள உத்க்ராந்தி பொதுவானதே ஆகிறது. மேலும் ப்ரஹ்ம உபாஸகன் இந்த நாடியில் புகுகிறான் என்பதை ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-2) - நேந ப்ரத்யோதேநைஷ ஆத்மா நிஷ்காமதி சக்ஷுஷோ வா மூர்த்தநோ வாந்யேப்யோ வா சரீரதேசேப்ய: - உத்க்ராந்தியை அடைகின்ற ஜீவன் கண் மூலமாகவோ, மூர்த்தந்ய நாடி (தலை) மூலமாகவோ அல்லது சரீரத்தில் உள்ள வேறு த்வாரங்கள் மூலமோ கிளம்புகிறான் - என்றது. இந்த ச்ருதி வரியானது பொதுவாகக் கூறப்பட்டுள்ள போதிலும், கட உபநிஷத் (6-16) - சதம் சைகா ச ஹ்ருதஸ்ய - இதயத்திலிருந்து 101 நாடிகள் - என்று மேலே கூறப்பட்ட வரியுடன் ஒன்றாகவே சேர்த்துப் பொருள் கொள்ளப்பட வேண்டும். இந்த வரியானது - ப்ரஹ்மஞானியானவன் தலை மூலமாகவும், மற்றவர்கள் கண்கள் அல்லது மற்ற த்வாரங்கள் மூலமாகவும் வெளிக்கிளம்புவதையே உணர்த்துகிறது.

அடுத்து, பூர்வபக்ஷத்தில் கூறப்பட்ட - அம்ருதோ இஹ பவதி - என்பதற்கு விடை தரப்படுகிறது, இதனைச் சூத்திரம் - அம்ருதத்வம் ச அநுபோஷ்ய - என்றது. இங்கு உள்ள "ச" என்பது "ஏவ" என்ற பொருளில் வந்தது. அதாவது இந்தச் சரீரம் மற்றும் இந்த்ரியங்கள் இவனை விட்டு நீங்காமல் உள்ளபோதிலும், இவன் பெறுகின்ற புண்யபாவங்கள் ஒட்டாத தன்மை மற்றும் அவற்றின் அழிவு என்பதே அம்ருதத்வம் எனப்பட்டது. இதனைக் கருத்தில் கொண்டே கட உபநிஷத் (6-14), ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-7) - யதா ஸர்வே ப்ரமுச்யந்தே - அனைத்தும் நீங்கிய பின்னர் -

என்றன. மேலும் - அத்ர ப்ரஹ்ம ஸமச்சுதே - இங்கேயே ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான் - என்பது, இங்கு உள்ள உபாஸன காலத்திலேயே ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான் - என்பதை உணர்த்துகிறது.

4-2-8 ததா பீதே: ஸம்ஸார வ்யபதேசாத்

பொருள் - ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளபோதே மோக்ஷம், ப்ரஹ்மத்தை அடையும் வரையில் ஸம்ஸாரம் கூறப்படுவதால்.

ஸித்தாந்தம் - கடந்த சூத்திரத்தில் கூறப்பட அம்ருதத்வம் என்பது ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவனுக்குக் கூறப்பட்டதாகவே கொள்ளவேண்டும். ஏன்? ப்ரஹ்மத்தை அடையும் வரையில் ஸம்ஸாரம் கூறப்பட்டதால் ஆகும். ப்ரஹ்மத்தை அடைதல் என்பது ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக அடைந்த பின்னரே கைக்கூடும் என்பதை மேலே கூற உள்ளார். அந்த நிலை கைக்கூடும்வரை சரீரத்தின் தொடர்புள்ள ஸம்ஸாரம் எனபது நீடிக்கும். இதனைச் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-14-2) - தஸ்ய தாவதேவ சிரம் யாவந்ந விமோக்ஷயே அத ஸம்பத்ஸ்யே - உபாஸகனின் ப்ராரப்த கர்மம் (பலன் தரத் தொடங்கிவிட்ட கர்மம்) முடிகின்ற சரீரத்தின் இறுதிவரையில் மோக்ஷம் கிட்டுவது தாமதம் ஆகிறது; அதன் பின்னர் ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான் - என்றது. மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-13-1) - அச்வ இவ ரோமாணி விதூய பாபம் சந்த்ர இவ ராஹோர் முகாத் ப்ரமுச்ய தூத்வா சரீரம் அக்ருதம் க்ருதாத்மா ப்ரஹ்மலோகம் அபிஸம்பவாமி - குதிரையானது தனது ரோமங்களில் உள்ள புழுதியை எப்படி உதறுகிறதோ, அது போன்று தனது பாவங்களைக் கைவிடும் ஜீவன், ராகுவிடமிருந்து விடுப்பட்ட சந்த்ரன் போன்று, செய்யவேண்டியதை முடித்த சரீரத்தை விட்டு, என்றும் உள்ள ப்ரஹ்மலோகத்தை அடைவானாக - என்றது காண்க.

4-2-9 ஸூக்ஷ்மம் ப்ரமாணத: ச ததா உபலப்தே:

பொருள் - ஸூக்ஷ்ம சரீரம் உள்ளதால் அதுவரை நீங்குவதில்லை. இப்படியே அறியப்படுகிறது.

ஸித்தாந்தம் - ஸ்தூலமான சரீரத்திலிருந்து ப்ரஹ்மஞானி வெளியே வந்தபோதிலும், அவனுக்கு ஸூக்ஷ்ம சரீரம் தொடர்கிறது. ஆகவே இந்த உலகில் அவனுக்கு ஸம்ஸார பந்தம் விலகுவதில்லை. இதனை எப்படி அறியலாம்? ப்ரமாணத: ச உபலப்தே: - ப்ரமாணங்கள் மூலம் காணப்படுவதால். அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகச் செல்லும் உபாஸகன் சந்த்ரனுடன் பேசுவதாகக் கூறப்படுவதால், அவனுக்குச் சரீரம் உள்ளது என்றாகிறது. இதனைக் கௌஷீதகீ உபநிஷத் (1-6) - தம் ப்ரதிப்ரூயாத் ஸத்யம் ப்ரூயாத் - அவனிடம் (சந்த்ரனிடம்) பேச வேண்டும், உண்மையை மட்டுமே கூறவேண்டும் - என்றது. இதன் மூலம் ஸூக்ஷ்ம சரீரம் உண்டு என்பதும், ஆகவே ஸம்ஸார பந்தம் உள்ளது என்பதும் அறியலாம்.

4-2-10 நோபமர்த்தேந அத:

பொருள் - இதன் காரணமாகவே, ஸம்ஸார பந்தத்தின் பின்னே மோக்ஷம் கூறப்படவில்லை.

ஸித்தாந்தம் - மேலே கூறப்பட்ட காரணங்களால் கட உபநிஷத் (6-14), ப்ரஹ்மத் உபநிஷத் (4-4-7) - யதா ஸர்வே - என்ற வரியானது, பந்தங்கள் நீங்கி, அதன் பின்னர் உண்டாகும் மோக்ஷம் குறித்து ஏதும் கூறவில்லை என்றாகிறது.

4-2-11 அஸ்ய ஏவ சோபபத்தே: ஊஷ்மா

பொருள் - ஸூக்ஷ்ம சரீரம் பொருந்த வேண்டும் என்பதாலும், உஷ்ணம் உள்ளதாலும் (மோக்ஷம் கூறப்படவில்லை).

ஸித்தாந்தம் - மரணம் அடையும் நேரத்தில் ப்ரஹ்ம உபாஸகனுக்கு, அந்த மரண காலத்திற்கு முன்னர் அவன் உடல் உஷ்ணம் என்பது உடலில் ஓர் இடத்தில் மட்டுமே காணப்படும்; உடலின் மற்ற இடங்களில் உஷ்ணம் இருக்காது. இந்த உஷ்ணம் ஸ்தூல உடலின் உஷ்ணம் என்று கொள்ள இயலாது (ஸ்தூல உடலின் உஷ்ணமாக இருந்தால் உடல் முழுவதும் ஒரே சீராக அந்த உஷ்ணம் இருக்கவேண்டும் அல்லவோ). ஆகவே இந்த உஷ்ணம் என்பது ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தின் உஷ்ணம் என்றாகிறது. இதன் மூலம் இந்த உஷ்ணம் என்பது வெளிக்கிளம்பும் ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தின் உஷ்ணம் என்றாகிறது. ஆகவே மரணம் அடையும்போது ஓர்

இடத்தில் உஷ்ணம் உள்ளது என்பதன் மூலம் உபாஸகனுக்கும் உத்க்ராந்தி உண்டு என்றாகிறது.

அடுத்து, உத்க்ராந்தி என்பது ப்ரஹ்மஞானிக்குப் பொருந்தாது என்று மறுபடியும் ஆசேஷித்து, அதற்கு விடை அளிக்கிறார்.

4-2-12 ப்ரதிஷேதாத் இதி சேத் ந சாரீராத் ஸ்பஷ்டோ ஹி ஏகேஷாம்

பொருள் - உத்க்ராந்தி எனக் கூறப்பட்டதால், உத்க்ராந்தி உண்டு என்று கூறுவது சரியல்ல; இவ்விதம் வாதம் செய்வது தவறு. ஜீவனிடமிருந்து ப்ராணன் கிளம்பவில்லை என்று தெளிவாக உள்ளது.

பூர்வபக்ஷம் - மூர்த்தந்ய நாடியில் புகும்வரை உத்க்ராந்தி என்பது ப்ரஹ்மஞானிக்கும் மற்றவர்களுக்கும் பொதுவே ஆகும் என்பது பொருந்தாது, ஏன் என்றால் ப்ரஹ்மஞானிக்கு உத்க்ராந்தி இல்லை என்று ச்ருதிகள் மறுத்துள்ளன. இதனை விளக்குவோம். ஞானி அல்லாதவன் குறித்த உத்க்ராந்தியை ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-2) - ஸ ஏதா: தேஜோ மாத்ரா: ஸமப்யாததானோ ஹ்ருதயமேவ அந்வக்ராமதி - எப்போது இந்த்ரியங்களின் பலவீனம் காரணமாக மரண காலத்தை அடைகிறானோ, அப்போது வாக்கு முதலானவை ஆத்மாவை அடைகின்றன; ஆத்மாவானது இதயத்தை அடைகிறது - என்று கூறியது. இந்தப் பகுதியின் தொடக்கத்தில் ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-1) - தேந ப்ரத்யோதேந ஆத்மா நிஷக்ராமதி தமுத்க்ராமந்தம் ப்ராணோநுத்க்ராமதி - இப்படியாக இதயத்தில் உள்ள அந்த த்வாரம் ப்ரகாசிக்கிறது; ப்ரஹ்மத்தால் ப்ரகாசம் பெற்ற த்வாரத்தைக் கொண்டு அந்த ஆத்மா வெளிக்கிளம்பும்போது ப்ராணனும் வெளிக் கிளம்புகிறது - என்று கூறியது. இதனை முடிக்கும்போது வேறு சரீரம் எடுப்பதை ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-4) - அந்யத் நவதரம் கல்யாணதரம் ரூபம் குருதே - பழைய பொன் மூலம் தட்டான் எப்படிப் புதிய ஆபரணம் செய்கிறானோ அது போன்று ஆத்மா வேறு ஓர் அழகிய சரீரம் பெறுகிறான் - என்றது.

மேலும் ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-6) - ப்ராப்யாந்தம் கர்மண: தஸ்ய யத்கிஞ்ச இஹ க்ரோத்யயம் தஸ்மாத் லோகாத் புந: ஏதி அஸ்மை லோகாய கர்மணே இதி து காமயமாந: -இங்கு செய்யவேண்டிய கர்மங்களை நிறைவேற்றிய ஜீவன் இதன்

பலனாக ஸ்வர்க்கம் போன்றவற்றை அனுபவிக்கிறான்; அந்தப் பலன்கள் கழிந்தவுடன், மீண்டும் கர்மங்கள் இயற்றுவதற்காக இங்கு திரும்புகிறான் - என்று ப்ரஹ்மஞானிகள் அல்லாதவர்கள் பற்றிக் கூறி முடிக்கப்பட்டது.

அடுத்து ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-6) - அத ஆகாமயமாந: யோ அகாம: நிஷ்காம அப்தகாம: ஆத்மகாம: ந தஸ்ய ப்ராணா: உத்க்ராமந்தி ப்ரஹ்மைவ ஸந் ப்ரஹ்மாப்யேதி - பலன்களில் விருப்பம் இல்லாதவர்கள், ஆசைகளில் இருந்து மீண்டவர்கள், அனைத்து விருப்பங்களும் நிறைவேற்றப்பட்டவர்கள், ஆத்மாவைத் தவிர வேறு எதன் மீதும் ஆசை அற்றவர்கள் என உள்ளவர்களின் ப்ராணன் வெளிக் கிளம்புவதில்லை; அவர்கள் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் அடைகின்றனர் - என்றது. இதன் மூலம் ப்ரஹ்மஞானிக்கு உத்க்ராமந்தி மறுக்கப்பட்டது.

இதனைப் போன்றே ஆர்த்தபாக கேள்வி பதில் பகுதியிலும் ப்ரஹ்மஞானிக்கு உத்க்ராமந்தி மறுக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது, ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-2-10) - அப புநர் ம்ருத்யும் ஜயதி - அவன் மீண்டும் மரணத்தை வெல்கிறான், ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-2-11) - யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹேவாச யத்ர அயம் புருஷ: ம்ரியதே உதஸ்மாத் ப்ராணா: க்ராமந்தி ஆஹோ ந - ஆர்த்தபாகர் என்பவர் யாஜ்ஞவல்க்யரிடம், “இந்தப் புருஷன் எப்போது மரணம் அடைகிறானோ அப்போது அவனுடன் முக்கிய ப்ராணன்கள் வெளிக்கிளம்புகிறதா?”, என்றார். இதற்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-2-11) - ந இதி ஹேவாச யாஜ்ஞவல்க்ய: அத்ரைவ ஸமவநீயந்தே ஸ உச்வயதி ஆத்மயதி ஆத்மாத: ம்ருத: சேதே இதி - ப்ராணன்கள் போவதில்லை; அவை இங்கேயே சேர்க்கப்படுகின்றன; இதனால் அந்தச் சரீரம் பருத்துவிடுகிறது; வெளிக்காற்று நிரம்பி இறக்கிறான் - என்றார். ஆகவே வித்வானாக உள்ளவனுக்கு உத்க்ராமந்தி இல்லை என்றாகிறது.

ஸித்தாந்தம் - இது தவறான வாதமாகும். இந்த வாக்கியத்தில் ப்ராணன் ஜீவனிடமிருந்து வெளிக்கிளம்புவதில்லை என்று மட்டுமே கூறப்பட்டுள்ளது; சரீரத்திலிருந்து ப்ராணன் வெளிக்கிளம்புதல் பற்றி இங்கு ஏதும் கூறப்படவில்லை.

ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் (4-4-6) - ந தஸ்ய ப்ராணா உத்க்ராமந்தி - ப்ராணன் வெளிக்கிளம்புவதில்லை - என்பதில் உள்ள “தத்” என்ற பதம் ஜீவனைக் குறித்தே

உள்ளது. இந்த வாக்கியத்தில் - அத ஆகாமயமாந்: - என்று ஜீவனே கூறப்பட்டான் அல்லாமல் சரீரம் அல்ல.

பூர்வபக்ஷம் - அப்படி அல்ல. "தஸ்ய" என்பதன் மூலம், எந்த ஒரு தொடர்பும் கூறப்படுகின்ற ஆறாம் வேற்றுமையே உணர்த்தப்பட்டது. அதாவது "ஜீவனுடைய ப்ராணன்" என்று கூறப்பட்டது. "இன்ன பொருளில் இருந்து கிறம்புகிறது" என்று இங்கு கூறப்படவில்லை. ஆகவே இங்கு சரீரத்தில் இருந்து ப்ராணன் கிளம்பவில்லை என்றே கூறப்பட்டது என்றாகிறது.

ஸித்தாந்தம் - இது தவறான வாதமாகும், ஏன்? எதிலிருந்து ப்ராணன் உத்க்ராந்தி அடைகிறது என்னும் கேள்வி பிறந்தபோது அந்த ப்ரகரணத்தில் கூறப்படாத சரீரத்திலிருந்து என்று கொள்வதைக் காட்டிலும், அங்கு அந்த ப்ராணனைக் கொண்டவன் என்று கூறப்பட்ட ஜீவனிலிருந்து என்றே கொள்ளவேண்டும். ஆக ஜீவனிடமிருந்து ப்ராணன் கிளம்புவதில்லை என்பதும், சரீரம் பற்றி இங்கு ஏதும் தள்ளப்படவில்லை என்பதும் தெளிவாகிறது.

மேலும் ப்ராணன் ஜீவனுடன் உள்ளதை என்பதை நாம் அறிவோம். ஆகவே இங்கு "ப்ராணனின் தொடர்பு கொண்டவன் ஜீவன்" என்று தனியாக எடுத்துக் கூற வேண்டிய அவசியம் இல்லை, இப்படிக் கூறுவதால் எந்தவிதமான பயனும் இல்லை. ஆகவே "தொடர்பு" என்பதை உணர்த்தும் ஆறாம் வேற்றுமைக்கு, "இதனிடமிருந்து" என்ற பொருளை அளிக்கவல்ல "தஸ்மாத்" என்னும் ஐந்தாம் வேற்றுமையையே இங்கு கொள்ள வேண்டும். நாம் பேசும்போது - நடாத் ச்ருணோதி - நாட்டியக்காரனிடமிருந்து கேட்கிறான் - என்று கூறுவதற்குப் பதிலாக - நடஸ்ய ச்ருணோதி என்று கூறுகிறோம் அல்லவோ? இதற்கு மேல் இங்கு விவாதிப்பதற்கு ஏதும் இல்லை. மேலும் மாத்யந்தின சாகையில் - யோ அகாமோ நிஷ்காம அப்தகாம: ஆத்மகாம: ந தஸ்மாத் ப்ராணா: உத்க்ராமந்தி - யார் விருப்பம் அற்றவனோ, யார் ஆசைகள் விலக்கியவனோ, யார் ஆத்மாவில் மட்டுமே ஆசை கொண்டுள்ளானோ, யார் அனைத்தும் அடையப்பட்டானோ அவனிடமிருந்து ப்ராணன்கள் உத்க்ராந்தி அடைவதில்லை - என்று தெளிவாகவே கூறியுள்ளது.

பூர்வபக்டம் - ஜீவனிடமிருந்து ப்ராணன்கள் வெளிக்கிளம்ப சாத்தியம் இல்லாத காரணத்தினால், "ஜீவனிடமிருந்து ப்ராணன்கள் கிளம்புவதில்லை" என்று மறுப்பதும் இயலாது அல்லவோ? (ஆகவே ப்ரஹ்மஞானியின் சரீரத்திலிருந்து ப்ராணன்கள் கிளம்புவதில்லை என்றே கூறியதாகக் கொள்ளவேண்டும்).

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 60)

மூலம் -

3. அதில் இவனுக்கு இங்கிருந்த நாள் பண்ணலாம் கைங்கர்யம் அஞ்ச உண்டு. அவையாவன - பாஷ்யத்தை வாசித்து ப்ரவர்த்திப்பித்தல்; அதுக்கு யோக்யதையில் லையாகில் அருளிச்செயலைக் கேட்டு ப்ரவர்த்திப்பித்தல்; அதுக்கு யோக்யதையில் லையாகில் உகந்தருளின திவ்யதேசங்களுக்கு அமுதுபடி, சாத்துப்படி, திருவிளக்குத் திருமாலைகளை உண்டாக்குதல்; அதுக்கு யோக்யதையில்லையாகில் த்வயத்தினுடைய அர்த்தாநுஸந்தானம் பண்ணுதல், அதுக்கு யோக்யதையில்லையாகில் என்னுடையவன் என்று அபிமாநிப்பானொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனுடைய அபிமானத்திலே ஒதுங்கி வர்த்தித்தல் செய்யலாம்.

விளக்கம் - ப்ரபந்நன் இந்த உலகில் வாழும்வரையில் அவன் ஐந்துவிதங்களில் கைங்கர்யங்கள் செய்யலாம். அவையாவன:

- ஸ்ரீபாஷ்யத்தை (இங்கு பாஷ்யம் என்று மட்டுமே கூறப்பட்டதால், கீதா பாஷ்யமும் அடக்கம் என்று சிலர் கூறுவர்) தான் கற்றுக் கொண்டு, மற்றவர்களுக்கும் உபதேசம் செய்தல்.
- மேலே கூறப்பட்டது இயலவில்லை என்றால், ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயலைக் கொண்டு, மற்றவர்களுக்கும் உபதேசம் செய்தல்.
- மேலே கூறப்பட்டது இயலவில்லை என்றால், எம்பெருமானின் திவ்யதேசங்களில் வசித்துக் கொண்டு அங்குள்ள எம்பெருமானுக்கு சமைத்துக் கொடுப்பது, சந்தனம் அரைப்பது, திருவிளக்கு தூய்மையாக்கி ஏற்றுதல், திருமாலைகள் தொடுத்தல் முதலியவற்றைச் செய்தல்.
- மேலே கூறப்பட்டது இயலவில்லை என்றால், த்வய மந்த்ரத்தை அதன் பொருளுடன் அறிந்து கொண்டு, அதனைக் கூறியபடி இருத்தல்.
- மேலே கூறப்பட்டது இயலவில்லை என்றால், "நான் உடையவரின் கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவன்" என்று எண்ணியபடி உள்ள ஒரு

ஸ்ரீவைஷ்ணவனைப் பற்றிக் கொண்டு, அவனுடைய நிழலில் ஒதுங்கி வாழ்தல்.

மூலம் -

4. இப்படி வர்த்திக்கும் அதிகாரிக்கு முன்னடி பார்த்து வர்த்திக்க வேண்டுவன மூன்று விஷயமுண்டு. அவையாவன - அநுகூலரென்றும், ப்ரதிகூலரென்றும், அநுபயரென்றும். அநுகூலராவார் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். ப்ரதிகூலராவார் - பகவத் த்விட்டுக்கள், அநுபயராவார் - இவ்விரண்டுமில்லாத ஸம்ஸாரிகள். இதில் அநுகூலரைக் கண்டால் சந்தந குஸுமாதிகள் போலவும், நிலவு தென்றல் போலவும், அபிமத விஷயங்கள் போலவும் உகந்து வர்த்திப்பான். ப்ரதி கூலரைக் கண்டால் ஸர்ப்பாதிசைகளைக் கண்டாற்போலே வெருவி வர்த்திப்பான். அநுபயரைக் கண்டால் காஷ்ட லோஷ்டாதிகளைக் கண்டாற்போலே த்ருணவத்கரித்து வர்த்திப்பான். இவர்கள் அநுகூலிப்பார்களாகில் இவர்களுக்கு ஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்கவும், இவர்கள் அநுகூலியார்களாகில் ஐயோ என்று இவர்கள் பக்கலிலே க்ருபை பண்ணியிருக்கவும் அடுக்கும்.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்டபடி வாழ்கின்ற ப்ரபந்நன் தன் முன்பாக உள்ள மூன்று விஷயங்களைக் கவனித்து இருத்தல் வேண்டும். அவையாவன: அநுகூலர், ப்ரதிகூலர் மற்றும் அநுபயர் என்பவர்கள் குறித்தே ஆகும். அநுகூலர் = ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்; ப்ரதிகூலர் = எம்பெருமானைத் த்வேஷம் செய்பவர்கள்; அநுபயர் = இந்த இரண்டிலும் பொருந்தாத ஸம்ஸாரிகள் ஆவர். இவர்களில் அநுகூலரைக் காணும்போது சந்தனம் மற்றும் மலர்களைக் கண்டது போன்றும், நிலவு மற்றும் தென்றலை அநுபவிப்பது போன்றும், மனதிற்குப் பிடித்த விஷயங்கள் போன்றும் மகிழ்வு கொள்ளவேண்டும். ப்ரதிகூலரைக் காணும்போது நாகம் மற்றும் நெருப்பைக் கண்டால் எப்படி அச்சம் உண்டாகுமோ அது போன்று அச்சம் கொள்ளவேண்டும். அநுபயரைக் காணும்போது, மரம் அல்லது மண்கட்டியைக் காண்பது போல் எண்ணி, அவர்களைப் புல்லாக நினைத்து பொருட்படுத்தாமல் தவிர்க்கவேண்டும். இப்படி உள்ள அநுபயர்கள் பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபட எண்ணினால், அவர்களுக்குத் தகுந்த ஞானத்தை அளிக்கவேண்டும்; அவர்கள் பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபாடு கொள்ளவில்லை என்றால் அவர்களின் நிலை கண்டு வருந்தி கருணை கொள்ளவேண்டும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 16)

உபய ஸாதாரண வைபவம்

15. புருஷகாரத்துக்குமுபாயத்துக்கும் வைபவமாவது தோஷத்தையும் குணாஹாநியையும் பார்த்து உபேக்ஷியாதவளவன்றிக்கே அங்கீகாரத்துக்கு அவை தன்னையே பச்சையா க்குகை.

அவதாரிகை - ஆக, புருஷகாரோபாயங்களிரண்டுக்கும் அஸாதாரண வைபவத்தை யருளிச் செய்தார் கீழ், உபய ஸாதாரண வைபவத்தையருளிச் செய்கிறார் மேல் (புருஷகாரத்துக்குமென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இதுவரையில் புருஷகாரம் மற்றும் உபாயம் ஆகிய இரண்டிற்கும் உள்ள மேன்மைகளை தனித்தனியே அருளிச்செய்தார். இனி இவை இரண்டிற்கும் பொதுவாக உள்ள மேன்மைகளை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - தத்தஸாதாரண வைபவஞ் சொல்லுகையாலே புருஷகாரத்தையுமுபாயத் தையும் தனித்தனியே உபாதாநம் பண்ணியருளிச் செய்தார் கீழ், இது உபயத்துக்கும் ஸாதாரண வைபவகதனமாகையாலே (புருஷகாரத்துக்குமுபாயத்துக்கும்) என்று தந்த்ரே ணோபாதாநம் பண்ணியருளிச் செய்கிறார்; உபயத்துக்கும் அஸாதாரண வைபவம் சொல்லுகிறவிடங்களில் (இருவரையுந் திருத்துவது) இத்யாதியாலே சாப்தமாக புருஷகார ஸ்வரூபமும், (உபாய க்ருத்யத்தையும் தானே ஏறிட்டுக்கொள்ளுகையாலே) என்கையாலே ஆர்த்தமாக உபாய ஸ்வரூபமுஞ் சொல்லப்பட்டது. இங்கு உபய ஸ்வரூப கதநபூர்வகமாக வைபவத்தையருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - புருஷகாரம் மற்றும் உபாயம் ஆகிய இரண்டிற்கும் அவற்றுக்கு உள்ள மேன்மைகளைக் கூற எண்ணி, புருஷகாரம் மற்றும் உபாயங்களைத் தனித்தனியே இதுவரை அருளிச்செய்தார். அடுத்து இரண்டையும் சேர்த்துக் கூறும் பகுதியாக உள்ளதால், இரண்டிற்கும் பொதுவாக உள்ள மேன்மைகளை விளக்குகிறார். புருஷகாரம் மற்றும் உபாயம் ஆகிய இரண்டையும் தனித்தனியே கூறிய பகுதிகளில், “இருவரையும் திருத்துவது” போன்ற சூர்ணைகள் மூலம் சொற்களின் வலிமை கொண்டு புருஷகாரத்தின் தன்மை வெளிப்பட்டதை உணர்த்தினார்; “உபாய க்ருத்யத்தையும் தானே ஏற்பட்டுக் கொள்ளுகையாலே” முதலிய சூர்ணைகள் மூலமாக அர்த்தங்களின் வலிமையால் உபாயத்தின் மேன்மை வெளிப்பட்டதை உணர்த்தினார். இங்கு அவற்றின் தன்மைகளை உணர்த்துவதற்கு முன்பாக அவற்றின் மேன்மைகளை வெளிப்படுத்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தோஷத்தையும் குணஹாநியையும் பார்த்து உபேக்ஷியாதவள வன்றிக்கே, அங்கீகாரத்துக்கு அவை தன்னையே பச்சையாக்குகை) என்று. தோஷமாவது - அக்ருத்யகரணாதி நிஷித்தாநுஷ்டாநம்; குணஹாநியாவது - விஹிதாசுரணம்; இவை இரண்டையும், மநோவாக்காயை: இத்யாதி சூர்ணையாலே எம்பெருமானார் அருளிச் செய்தாரிறே. இதம் குரு, இதம் மாகார்ஷீ: என்று விதி நிஷேதாத்மகமான சாஸ்த்ரந்தான் பகவதாஜ்ஞா ரூபமாயிறேயிருப்பது. ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா என்று தானே யருளிச் செய்தாரிறே. ஏவம்பூத சாஸ்த்ரத்தில் நிஷித்தத்தைச் செய்கையும், விஹிதத்தைச் செய்யாமையுமிறே அநாதிகாலம் க்ஷிபாமி, நக்ஷமாமி என்னும் பகவந் நிக்ரஹத்துக் கிலக்காய்ப் போருகைக்குக் காரணம். (இவை இரண்டையும் பார்த்து உபேக்ஷியாத வளவன்றிக்கே) என்றது - ஆச்ரயணோந்முக சேதநகதங்களான இவற்றை தர்சித்து இவனை வேண்டோமென்று கைவிடாதே அங்கீகரிக்கும் மாத்ரமன்றிக்கே என்றபடி.

விளக்கம் - தோஷம் என்றால் செய்யக்கூடாததைச் செய்தல் போன்றவை ஆகும். குண ஹாநி என்றால் செய்யவேண்டும் என்பதைக் செய்யாமல் விடுதல் ஆகும். இவை இரண்டையும் எம்பெருமானார் சரணாகதி கத்யத்தில் - மநோவாக்காயை: - என்று அருளிச் செய்தார் (இதன் விரிவை அடியேனின் கத்யத்ரய நூலில் காண்க). இதம் குரு - இதனைச் செய்வாயாக, இதம் மாகார்ஷீ: - இதனைச் செய்தல் கூடாது - என்று விதிப்பதும், நீக்குவதும் என உள்ள சாஸ்த்ரங்கள் எம்பெருமானின் கட்டளைகளாகவே அல்லவோ உள்ளன? பாஞ்சராத்ரத்தில் - ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா - வேதங்கள் மற்றும் ஸ்ம்ருதிகள் எனது கட்டளைகள் - என்று எம்பெருமான் தானே அருளிச்செய்தான் அல்லவோ? இப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ரங்களில் விலக்கப்பட்டதை செய்வது, அவற்றில் விதிக்கப்பட்டதைச் செய்யாமல் விடுவது போன்றவற்றை நாம் எல்லையற்ற காலங்களாகச் செய்தபடி உள்ளோம். இப்படியாக உள்ள நமது நிலையே எம்பெருமான் - க்ஷிபாமி,

நசஷமாமி - என்று நம்மைத் தனது தண்டனைகளுக்கு இலக்காக வைப்பதன் காரணமாக உள்ளது (சுஷிபாமி, நசஷமாமி போன்றவற்றைச் சூர்ணை 7-ல் காண்க). (இவை இரண்டையும்) - தன்னைப் பற்றுவதில் சிலருக்கு எல்லையற்ற ஆசை இருக்கும். அவர்களிடம் உள்ள இது போன்ற தோஷங்களையும், தாழ்வையும் அவன் எண்ணாமல், “இவனை நாம் வேண்டாம் என்று தள்ளக்கூடாது” என்று ஏற்றுக்கொள்கிறான். அத்துடன் மட்டும் எம்பெருமான் நிற்பதில்லை.

வ்யாக்யானம் - (அங்கீகாரத்துக்கவை தன்னையே பச்சையாக்குகை) யாவது அப்படிப்பட்ட தோஷகுணஹாநிகள் தன்னையே முகமலர்ந்து அங்கீகரிக்கைக்குறுப்பான உபஹாரமாகக் கொள்ளுகை. உபேசுஷியாமைக்கு ஹேது - தயா சுஷாந்திகள், பச்சை யாகக் கொள்ளுகைக்கு ஹேது - வாத்ஸல்யம். சுவடுபட்ட தரையில் புற்கவ்வாத பசு தன் கடையில் நின்றும் விழுந்த கன்றினுடம்பில் வழும்பை போக்யமாக விரும்புமாப்போலே யிருப்பதொன்றிறேயிது. இக்குணத்துக்கொப்பதொரு குணமில்லையிறே. ஆகையாலேயிறே நிகரில் புகழாய் என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தது; உடையவரும் அபார காருண்ய ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்ய என்று குணாந்தரங்களோ டொக்கவருளிச்செய்தே, இதன் வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற மீளவும் ஆச்ரித வாத்ஸல்யைக ஜலதே என்றாரிறே. இவ்வாத்ஸல்யந்தான் மாத்ருத்வ ஸம்பந்தத்தாலே, ஈச்வரனிலும் பிராட்டிக்கு அதிசயித்திறேயிருப்பது. ஆகையாலே இருவரும் தாந்தாமங்கீகரிக்கும் தசையில், இச்சேதனனுடைய தோஷகுணஹாநிகளைப் பச்சையாகக் கொண்டு அங்கீகரிப்பர்க ளென்கை.

விளக்கம் - (அங்கீகாரத்துக்கவை தன்னையே பச்சையாக்குகை) - அவர்களது அந்தத் தோஷங்களை அவன் மிகவும் மகிழ்ந்து ஏற்றுக் கொண்டு, தான் அவர்களை ஏற்றுக் கொள்வதற்கான உபகாரமாக அவற்றைக் கொள்கிறான். அவர்களைத் தள்ளாமல் ஏற்றுக் கொள்வதற்குக் காரணம் அவனுடைய தயை குணமும், பொறுமையும் ஆகும். அவர்களது தோஷங்களையும் ஏற்பது என்பது வாத்ஸல்யம் காரணமாக ஆகும். இதற்குப் பசுவை உதாரணம் காட்டுகிறார் - மனிதனின் கால் தடம் பதிந்த இடத்தில் உள்ள புல்லைப் பசு தின்னாது; ஆனால் தான் ஈன்ற கன்றானது தரையில் விழுந்தவுடன், அதன் மீது உள்ள அழுக்கைத் தனது நாக்கால் துடைத்து விடுகிறது. இது போன்று எம்பெருமான் குணம் உள்ளது. இத்தகைய குணத்துக்கு ஒப்பான குணம் வேறு ஏதும் இல்லை. இதானால் அல்லவோ நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (6-10-10) - நிகரில் புகழாய் - என்றார்? உடையவர் சரணாகதி கத்யத்தில் - அபார காருண்ய செளசீல்ய வாத்ஸல்ய - என்று மற்ற குணங்களுடன் சேர்த்து வாத்ஸல்யத்தையும் அருளிய போதிலும், இந்த வாத்ஸல்யத்தின் மேன்மையை வெளிப்படுத்த எண்ணியவராக - ஆச்ரித வாத்ஸல்யைக ஜலதே - என்று தனியாக அருளிச்செய்தார். இத்தகைய வாத்ஸல்யம் என்பது ஈச்வரனிடம் உள்ளதைக் காட்டிலும் தாயாக உள்ளதால்

பிராட்டியிடம் அதிகமாகவே காணப்படும். ஆகவேதான் இவர்கள் இருவரும் சேதனர்களை ஏற்றுக் கொள்ளும்போது, சேதனர்களின் தோஷங்களை உபகாரமாகக் கொள்வார்கள் என்று கருத்து (உபகாரம் என்றால் உதவுதல்; நம்மிடம் உள்ள தோஷங்கள், அவர்கள் இருவரும் நமக்கு உதவ உபகாரமாக உள்ளன என்று கருத்து).

16. இரண்டுமிடண்டுங் குலையவேணுமென்றிருக்கில் இரண்டுக்கு மிரண்டும் உண்டாயிற்றதாம்.

அவதாரிகை - இப்படி புருஷகாரமும் உபாயமும் தோஷ குணஹாநிகள் குலைவதற்கு முன்னேயங்கீகரிக்கிறதென்? அவைகுலைந்தேயங்கீகரிக்கக் கடவோமென்றிருந்தால் வருவதென்னென்னவருளிச் செய்கிறார் (இரண்டுமென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - தோஷங்கள் மற்றும் தாழ்ந்த குணங்கள் ஆகியவை அனைத்தும் நீங்குவதற்கு முன்னரே புருஷகாரம் மற்றும் உபாயம் ஆகியவை கிட்டும்படி ஏன் செய்ய வேண்டும்? இவை தீர்ந்த பின்னர் அங்கீகரிப்போம் என்று எம்பெருமானும் பிராட்டியும் இருந்தால் என்ன ஆகும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இரண்டுமென்கிறது புருஷகாரோபாயங்களை (இரண்டுங் குலைய வேணுமென்றிருக்கையாவது) - இவனையங்கீகரிக்கும் போதைக்கு, இவனுடைய தோஷ குணஹாநிகளிரண்டும் போய்க் கொள்ளவேணுமென்று நினைத்து, ஆச்ரயணோந் முகனாக இவனையங்கீகரியாதிருக்கை. இப்படியிருக்கில் (இரண்டுக்கு மிரண்டு முன்டாகையாவது புருஷகாரத்துக்குமுபாயத்துக்கும் தோஷ குணஹாநிகளிரண்டும் வருகை; எங்ஙனெயென்னில்; தோஷம் வருகையாவது த்வம்மாதா ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரி: பிதா, அகிலஜகந் மாதரம், பிதாஸி லோகஸ்ய சராசரஸ்ய என்கிறபடியே ஸகல சேதநர்க்கும் நிருபாதிசுமான தாயுந் தமப்பனுமாகையாலே இச்சேதநனுடைய நன்மை தீமைகளிரண்டும் தங்கள் தாம்படியான உறவுண்டாயிருக்க, இச்சேதநனுடைய தோஷாதிகளைப் பார்த்து அங்கீகரியாமையாலே, தாத்ருச ஸம்பந்தத்துக்குக் கொத்தை விளைகை. குணஹாநி வருகையாவது - இவனுடைய துக்கங் கண்டிரங்காமையாலும், இவனுடைய தோஷத்தை போக்யமாக்கக் கொள்ளாமையாலும் க்ருபா வாத்ஸல்யங்களுக்கு ஹாநி வருகை. அதவா (இரண்டுமுண்டாய்த்ததாம்) என்கிற விடத்திலும், தோஷ குணஹாநிகளாவன - அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரணங்களாகவுமாம்; புருஷகாரத்துக்கு அக்ருத்யகரணமாவது - ஈச்வரனையுமுட்பட தோஷங்காணவொட்டாத தான், தோஷாதிகள் குலைந்தன்றியங்கீகரியேன் என்றிருக்கை; க்ருத்யாகரணமாவது - இவனுடைய

தோஷாதிகள் பாராதே கைக்கொண்டு ஈச்வரனோடே சேர்ப்பிக்கையாகிற ஸ்வக்ருத்யத்தைச் செய்யாமை. ஈச்வரனுக்கு அக்ருத்ய கரணமாவது - ஸம்ஸாரி சேதநருடைய தண்மையைப் பார்த்துக் கைவிடாதே, ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக அத்தோஷமே தொடங்கியுண்டாக்குகைக்கு எதிர்கூழல் புக்குத் திரிகிற ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தான தான், இச்சேதநனை யங்கீகரிக்குமளவில் இவன் தோஷாதிகள் குலைந்தாலொழிய அங்கீகரியேன் என்றிருக்கை; க்ருத்யாகரணமாவது - இவனுடைய தோஷாதிகளைப் பாராதே கைக்கொண்டு ஸ்வக்ருத்யமான அநிஷ்ட நிவ்ருத்த்யாதி களைப் பண்ணாமை இதுதான் சேதநனுக்குச் சொன்ன அக்ருத்யகரணாதிகளைப் போலே சாஸ்த்ரத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகிறதன்றே! இவர்கள் ஸ்வபாவத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகிறவையித்தனையிறே விமுகரையுமுட்பட தோஷ குணஹாநிகள் பச்சையாக மேல் விழுந்தங்கீகரிக்கும் ஸ்வபாவரான இவர்களுக்கு அபிமுக சேதநர்களை யங்கீகரிக்குமளவில் தோஷாதிகள் குலையவேணுமென்றிருக்கைதான் முதலிலே கூடாமையாலே இவர்களுக்கிவை வருகைக்கு அவகாசமில்லையிறே! ஆயிருக்கச்செய்தே இப்படியருளிச்செய்தது - இவ்வர்த்த தத்வமறியாதவர்களுக்கு ஆச்ரயனோந்முக சேதநகதங்களான தோஷகுணஹாநிகள் குலையவேணுமென்றிராமல் அவற்றுடனே யங்கீகரிக்கை இவர்களுக்கு அவச்யகரணீயமென்று அறிவிக்கைக்காக.

விளக்கம் - "இரண்டும்" என்று இங்கு உள்ள பதமானது புருஷகாரம் மற்றும் உபாயம் ஆகும். "இரண்டும் குலைய" - என்பதன் பொருள் என்னவென்றால், "இவனை ஏற்றுக் கொள்ளும்போது, இவனது தோஷங்கள் மற்றும் தாழ்ந்த குணங்கள் ஆகியவை அழிந்த பின்னரே ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும்", என்று எண்ணியபடி, தன்னைப் பற்றுவதில் ருசியுள்ள சேதனனை அதுவரையில் ஏற்காமல் இருத்தல் ஆகும். இப்படி எம்பெருமான் இருந்தான் என்றால் இரண்டிற்கும் - புருஷகாரம் மற்றும் உபாயம் ஆகிய இரண்டிற்கும் தோஷம் மற்றும் குணக்கேடு உண்டாகியது - என்று பொருளாகும். எப்படி?

தோஷம் உண்டாவது எப்படி என்றால்: ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (7-9) - த்வம்மாதா ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரி: பிதா - நீயே அனைத்து உலகிற்கும் தாயாக உள்ளாய், தேவர்களுக்கும் தேவனாக உள்ள ஸ்ரீஹரி தந்தையாக உள்ளான் - என்றும், சரணாகதி கத்யம் - அகிலஜகந் மாதரம் - அனைத்து உலகின் தாயாக - என்றும், சரணாகதி கத்யம் - பிதாஸி லோகஸ்ய சராசரஸ்ய - நீ சராசரங்களுடன் உள்ள இந்த உலகின் தந்தை - என்றும் கூறியது காண்க. இந்த வரிகளின்படி எம்பெருமானும் பிராட்டியும் எந்த ஒரு எதிர்பார்ப்பும் இன்றி தந்தை மற்றும் தாயாக உள்ளனர். இவர்கள் மனிதர்களின் நன்மைகள் மற்றும் தீமைகள் ஆகிய இரண்டும் தங்களுடையதே என்று கொள்ளும்படியான உறவுமுறையுடன் உள்ளனர். இப்படி உள்ளபோது, மனிதர்களின் குற்றங்களைக் கண்டு அவர்களை ஏற்காமல் விட்டால், அந்த உறவுமுறைக்குத் தோஷம் வந்துவிடும் அல்லவோ?

புருஷகாரம் மற்றும் உபாயம் ஆகிய இரண்டிற்கும் குணக்கேடு எப்படி உண்டாகும் என்றால் - மனிதர்களின் தோஷங்களைக் கண்டு இரக்கம் கொள்ளவில்லை என்றாலும், அந்தத் தோஷங்களை இன்பமாக ஏற்றுக்கொள்ளாமல் விட்டாலும் இவர்களின் க்ருபை மற்றும் வாத்தல்யத்திற்குக் கேடு உண்டாகிறது. மேலே உள்ளபடி பொருள் கொள்ளாமல் “இரண்டுமுண்டாய்த்தாம்” என்பதற்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் கொள்ளலாம். அதாவது புருஷகாரம் மற்றும் உபாயம் ஆகிய இரண்டிற்கும் தோஷம் மற்றும் குணக்கேடு என்பது செய்யக்கூடாததைச் செய்தல் மற்றும் செய்யவேண்டியதைச் செய்யாமை என்று உண்டாகின்றன என்று கொள்ளலாம். இதனை விளக்குவோம்.

புருஷகாரத்திற்குச் செய்யத்தகாதவற்றைச் செய்தல் என்ற குற்றம் என்னவென்றால் - மக்களின் குற்றங்களுக்கு ஏற்ப அவர்களைத் தண்டிக்கும் இயல்பு கொண்டவனாகவே எம்பெருமான் உள்ளான். இப்படி அவன் நம்மைத் தண்டிக்காதபடி பார்த்துக்கொள்ளும் இயல்பை உடையவனாகப் பிராட்டி உள்ளான். ஆயினும் பிராட்டி அந்த இயல்பை மாற்றிக் கொண்டு, “இவர்களின் தோஷங்கள் தீர்த்தால் மட்டுமே ஏற்பது”, என்று இருத்தல் தோஷமே ஆகும். புருஷகாரத்திற்குச் செய்யவேண்டியதைச் செய்யாமை என்ற குற்றம் என்னவென்றால் - மனிதர்களின் குற்றங்களை ஆராயாமல், அவர்களை ஏற்றுக்கொண்டு எம்பெருமானிடம் சேர்க்கின்ற தனது செயலைப் பிராட்டி செய்யாமை ஆகும். எம்பெருமானுக்குச் செய்யத்தகாதவற்றைச் செய்தல் என்ற குற்றம் என்னவென்றால் - மக்களின் தாழ்வைக் கண்டு அவர்களைக் கைவிடாமல், அவர்களுடன் இயல்பாகவே தனக்கு உள்ள உறவுமுறையை எண்ணியபடி இருப்பவன் எம்பெருமான் ஆவான்; அந்த உறவுமுறை காரணமாகவே தன்னிடம் த்வேஷம் பாராட்டினாலும், தங்களது ஸ்வபாவத்திற்கு மாறாகத் திரிந்தாலும் அவர்களுக்கு நன்மையை மட்டுமே எண்ணுகிறான்; ஆயினும் அவன் மக்களை ஏற்றுக் கொள்ளும்போது, “இவர்களின் தோஷங்கள் நீங்கினால் மட்டுமே ஏற்பேன், இல்லையேல் ஏற்கமாட்டேன்”, என்று இருத்தல் என்பது “செய்யத்தகாதவற்றைச் செய்தல்” என்ற தோஷத்தை உண்டாக்கிவிடும். அடுத்து எம்பெருமானுக்குச் செய்யவேண்டியதைச் செய்யாமை என்னும் குற்றம் எப்படி உண்டாகும் என்றால் - மனிதர்களின் தோஷங்களைக் கண்டு கொள்ளாமல், அவர்களை ஏற்றுக் கொண்டு, தனது செயலான மக்களுக்கு விருப்பமாக இல்லாதவற்றை விலக்குதல் முதலானவற்றைச் செய்யாமல் இருத்தல் ஆகும்.

ஆனால் இந்த இரண்டு தோஷங்களும் (செய்யத்தகாதவற்றைச் செய்தல், செய்ய வேண்டியதைச் செய்யாமை) மனிதர்களுக்கு எவ்விதம் சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்டதைச் செய்யவேண்டும், விலக்கப்பட்டதைத் தவிர்க்கவேண்டும்

என்று பணிப்பது போன்று எம்பெருமானுக்கோ பிராட்டிக்கோ அல்ல; இவர்களில் தன்மைகளைக் கருத்தில் கொண்டு கூறப்பட்டதே ஆகும்.

தங்கள் மீது வெறுப்புடன் உள்ளவர்கள் விஷயத்தில் கூட, அவர்களது தோஷங்கள் மற்றும் குணக்கேட்டினை ஆராயாமல், அவர்களை அங்கீகரிக்கும் தன்மை கொண்டவர்களாகவே இருவரும் உள்ளனர். இப்படித் தங்களிடம் த்வேஷம் பாராட்டுபவர்களிடம் கூட தன்மையுடன் உள்ள இவர்கள், தங்களைப் பற்றுவதில் ருசி உள்ளவர்கள் விஷயத்தில், அவர்களை ஏற்பதற்குத் தோஷம் போன்றவை நீங்கவேண்டும் என்று காத்திருப்பது என்பது ஏற்படாது.

ஆகவே இந்தத் தோஷங்கள் இவர்களுக்கு வருவதற்கு வாய்ப்பு இல்லை. அப்படி உள்ளபோதிலும் ஏன் இந்தச் சிந்தனை இவருக்குத் (ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர்) தோன்றியது என்றால்: பிராட்டி மற்றும் எம்பெருமான் ஆகிய இருவரின் உண்மையான தன்மைகளை அறியாதவர்களுக்கு - தங்களை (பிராட்டி, எம்பெருமான்) அண்டுவதில் ருசி உள்ளவர்களின் தோஷங்களும் குணக்கேடுகளும் அழியவேண்டும் என்று இவர்கள் காத்திருப்பதில்லை - என்று உணர்த்துவதற்காகவும், அவற்றுடனேயே ஏற்கின்றனர் என்று உணர்த்துவதற்காகவும் ஆகும்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 25)

1-1-6 நின்றன ரிருந்தனர் கிடந்தனர் திரிந்தனர்

நின்றில ரிருந்திலர் கிடந்திலர் திரிந்திலர்

என்றுமொ ரியல்வின ரெனநிலனை வரியவர்

என்றுமொ ரியல்வொடு நின்றவெம் திடரே.

பொருள் - நின்றல், நிற்காமல் இருத்தல், கிடத்தல், கிடத்தல் இல்லாமை, திரிதல், திரிதல் இல்லாமை என ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பல சொற்களை உடையவன்; இதனால் எப்போதும் ஒரே போன்று ஸ்வபாவத்தை உடையவன் என்று நினைப்பதற்கு அரியவன்; இப்படி அவன் நினைப்பதற்கு அரியவன் என்ற ஸ்வபாவத்திலிருந்து எப்போதும் மாறாமல் உள்ளான் என்னும்படியாக இருப்பவன்; வேதங்களால் இவனே பரம்பொருள் என்று உறுதியாகக் கூறப்பட்டவன் - இப்படிப்பட்டவனே எனது தலைவன் ஆவான்.

அவதாரிகை - லீலாவிபூதியினுடைய ஸ்திதியும் பகவத்ஸங்கல்பாதீநமென்கிறார் கீழ்; அதினுடைய ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தியும் பகவத்ஸங்கல்பாதீநமென்கிறார் இதில்.

விளக்கம் - இந்த உலகத்தின் காப்பாற்றுதல் என்பது எம்பெருமானுக்கு கீழ்ப்பட்டதே என்று கடந்த பாசுரத்தில் அருளிச்செய்தார். இந்த உலகத்தில் செயல்களைச் செய்வதும், செய்யாமையும் எம்பெருமானின் கீழ்ப்பட்டதே என்று இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஆக்ருதிவாசகசப்தம் வ்யக்தியிலே பர்யவஸித்து நிற்குமாபோலே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்கு வாசகமான சப்தமும்; அபர்யவஸாநவ்ருத்த்யா அவனளவிலே சென்றல்லது நில்லாது.

விளக்கம் - தொழில் செய்வது என்பது நின்றல், இருத்தல், கிடத்தல் மற்றும் திரிதல் எனப்படும். தொழில் செய்யாமை என்பது நில்லாமை, இராமை, கிடவாமை மற்றும் திரியாமை எனப்படும். நின்றனர் என்று பன்மையாகக் கூறுவதால் எம்பெருமானைத் தவிர இருக்கின்ற மற்ற பொருள்களின் தொழில் செய்வது, செய்யாமை ஆகியவற்றைக் கூறுகிறார். ஒரு குறிப்பிட்ட ஜாதியைக் கூறும் சொல் அந்த ஜாதியை உடைய பொருள்களைக் கூறுவது போன்று, தொழில் செய்தல் மற்றும் செய்யாமை ஆகியவற்றைக் குறிக்கும் இந்தச் சொற்கள் எம்பெருமான் அளவு சென்று நிற்கும்.

வ்யாக்யானம் - அருணயா பிங்காசுடியா ஸோமம் க்ரீணாதி என்கிறவிடத்திலே குணவிசிஷ்ட வஸ்து தோற்றா நிற்கச்செய்தேயும், ஆருண்யாம் சத்திலே தாத்தபர்யமாகிறாப்போலே, ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளுக்கு ஆச்ரயமான வஸ்துக்களினுடைய ஸ்வரூபமும் அவநதீநமென்று முன்னே சொல்லுகையாலே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்த்யம்சக்திலே நோக்கு என்று சொல்லுவாரும் உண்டு; அப்போது ஸாமாநாதிகரணயம் ஸித்தியாது; ஆக ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்கு வாசகமான இச்சப்தம் - அவற்றுக்கு ஆச்ரயமான சேதநனைக் காட்டி, அவன் தனக்கு ஈச்வரனை ஒழிய ப்ருதக்ஸ்திதியாதல் உபலம்பமாதல் இல்லாமையாலே அவனளவும் காட்டுகிறது. “ப்ரவ்ருத்தி அவனதீனையாகிறது வேணுமாகில்; நிவ்ருத்திக்கு அவன் வேணுமோ?” என்று எம்பாரைக் கேட்க “ஸ்வர்க்கத்தினின்றும் விழுகிற த்ரிசங்குவை சக்திமான் நிற்கச்சொல்ல நிற்கவேண்டிற்றுக் கண்டாயே; அப்படியே நிவ்ருத்திக்கு அவன் வேணுங்காண்” என்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - அருணயா பிங்காசுடியா ஸோமம் க்ரீணாதி - சிவந்த நிறம் உள்ளதும், பொன் போன்ற நிறம் கொண்ட கண்கள் கொண்டதும் ஆகிய பசுவைக் கொடுத்துவிட்டு சோமம் என்ற கொடியை வாங்குவானாக - என்று ஒரு வரி உள்ளது. இங்கு பசுவைக் கொடுத்துவிட்டு சோமக்கொடியை வாங்குதல் என்பது போன்று பொருள் தோன்றினாலும், அப்படிக் கொள்ளாமல் சிவந்த நிறத்துக்கு முக்கியத்வம் அளித்து, சிவந்த நிறம் உடைய பொருளைக் கொடுத்து சோமக்கொடியை வாங்கவேண்டும் என்பதே உரைக்கப்பட்டது. அதே போன்று இங்கும் தொழில் செய்தல், செய்யாமல் இருத்தல் என்பதற்கு உதவுகின்ற பொருள்கள் அவனுக்கு வசப்பட்டவை என்று நான்காம் பாசுரத்தில் கூறப்பட்டதால், இந்தப் பாசுரத்தில் அந்தப் பொருள்களே கூறப்பட்டன என்று சிலர் பொருள் கொள்வர். இவ்விதம் கொண்டால் “எம்திடர்” என்ற பதத்துடன் ஸாமாநாதிகரணம் பொருந்தாது. எனவே தொழில் செய்தல், செய்யாமை

ஆகியவற்றைக் கூறுகின்ற இச்சொற்கள் அவை அண்டி நிற்கும் சேதனைக் கூறி, அந்தச் சேதனனுக்கு எம்பெருமான் இல்லாமல் நிற்பது, தோன்றுவது இல்லை என்பதால் அந்தச் சொற்கள் எம்பெருமானையே காட்டுகின்றது என்று கொள்ளவேண்டும்.

எம்பாரிடம் ஒரு சிலர் “தொழில் செய்வதற்கு எம்பெருமானின் கடாசஷம் வேண்டும். ஆனால் தொழில் செய்யாமல் இருப்பதற்கும் அவன் கடாசஷம் வேண்டுமோ?”, என்றனர். அதற்கு எம்பார், “ஸ்வர்க்கத்தில் இருந்து கீழே விழுகின்ற திரிசங்கு விழாமல் இருக்கவேண்டும் என்று சக்திமான் வேண்டியதைப் பார்த்தீர்களா? ஆக விழாமல் இருப்பதற்கு ஸர்வேச்வரனே வேண்டும் பாருங்கள்”, என்று அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (என்றுமொரியல்வினரென நினைவரியவர்) - இப்படி அநேக ப்ரகாரராயிருக்கையாலே, காலதத்வமுள்ளதனையும் ஆராயாநின்றாலும், இன்ன படிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தையுடையவரென்று நினைக்கவுங்கூட அரியவர். (என்று மொரியல்வொருநின்ற) - வ்ருஷல விவாஹ மந்த்ரம்போலே என்றும் ஓரியல்வொடு நின்றவராவதென்னென்னில்; என்றும் ஒருபடிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தையுடையவரென்று நினைக்க அரிதான நிலை என்றும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கும் என்கை. (எந்திடர்) - அபௌருஷேயமன வேத்ப்ரதிபாத்யனாகையால் வந்த தார்ட்யத்தைச் சொல்லுகிறது. இப்படி ஸுத்ருட ப்ரமாண ஸித்தரான நிலை தம்முடைய லாபமாய்த் தோற்றுகையாலே எந்திடர் என்கிறார்.

விளக்கம் - (என்றுமொரியல்வினரென நினைவரியவர்) - இப்படி பலவகையினராக உள்ளதால் காலம் என்பது உள்ளவரை ஆராய்ந்தாலும், “இவன் இப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபம் உடையவன்”, என்று எண்ணுவதற்கு இயலாதவன் ஆவான். என்றும் வ்ருஷசல விவாகம் மற்றும் மந்திரம் போன்று எண்ணுவதற்கு அறியவன். (என்று மொரியல்வொருநின்ற) -வ்ருஷசல விவாஹ மந்திரம் = பாய்ந்திட்டுப் பாய்ந்திலேன், சொல்லிட்டுச் சொல்லிலேன் - என்று முந்தையது பிந்தையது மாறுபட்டது. இப்படி ஏன் கூறவேண்டும் என்றால், ஸர்வேச்வரன் இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவம் உடையவன் என்று எண்ணுவதற்குக் கூட அறியதாக உள்ள ஸ்வபாவம் கொண்டவன் என்பதால் ஆகும். (எம்திடர்) - மனிதர்களால் இயற்றப்படாத வேதங்களால் கூறப்படுபவன். இதனால் வந்த உறுதியின் தன்மையைக் கூறுகிறார். இப்படி உறுதியான ப்ரமாணத்தால் கூறப்பட்டவனுடைய நிலை தமக்கு லாபமாகத் தோன்றியதால் எம்திடர் என்றார்.

வ்யாக்யானம் - நின்றனரிருந்தனர் கிடந்தனர் திரிந்தனர் நின்றிலரிருந்திலர் கிடந்திலர் திரிந்திலரான இவையெல்லாம், என்றுமொரியல்வினரென நினைவரியவராய் என்றுமொரியல் வொடுநின்ற எந்திடரானவர்.

விளக்கம் - நின்றனர் இருந்தனர் கிடந்தனர் திரிந்தனர், நின்றிலர் இருந்திலர் கிடந்திலர் திரிந்திலர் என்றும், ஓர் இயல்வினர் என நினைவு அறியவராய் என்றும், ஓர் இயல்வோடு நின்ற எம்திடர் என்றும் படிக்கவேண்டும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 49)

34. உள்ளத்தே உறையும் மாலை உள்ளுவான் உணர்வு ஒன்று இல்லாக்
கள்ளத்தேன் நானும் தொண்டாய்த் தொண்டுக்கே கோலம் பூண்டு
உள்ளுவார் உள்ளிற்று எல்லாம் உடன் இருந்து அறிதி என்று
வெள்கிப்போய் என்னுள்ளே நான் விலவறச் சிரித்திட்டேனே.

பொருள் - என்னுடைய உள்ளத்தில் எப்போதும் நிலையாக நிற்கின்ற பெரியபெருமானான உன்னை ஆராதனை செய்வதற்கு ஏற்ற ஞானம் எனக்குச் சிறிதும் இல்லை. ஆனால் இப்படிப்பட்ட நான் மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு உனக்குத் தொண்டு செய்கின்ற வேஷம் பூண்டு நிற்கிறேன். இப்படியாக உன் முன்பாக நிற்பவர்களின் சிந்தனை முழுவதும் நீ அறிவாய் என்று தெரிந்த நான், எனது வேஷம் காரணமாக வெட்கம் அடைந்து, உன்னை விட்டு அகன்று சென்று, எனது விலா எலும்பு ஒடிந்து போகும்படியாகச் சிரித்தேன்.

அவதாரிகை - “ஜ்ஞாந ப்ரஸர த்வாரமான மநஸ்ஸிலே நித்யவாஸம் பண்ணுமவனாய், நம் குற்றங்களை நேராக அறியும் ஸர்வஜ்ஞானான இவனைப் பொய்யனான நான் கிட்டி அவத்யத்தை விளைத்து என்ன காரியம் செய்தேன்”, என்று லஜ்ஜித்து, “இதிற் காட்டில் நம் குற்றம் அறிகைக்கு ஜ்ஞானமின்றிக்கே இருக்கிற ஸம்ஸாரிகளோடே முடிந்துபோகையே நன்று” என்று பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே நசையற்று அகலுகிறார்.

விளக்கம் - ஆழ்வார் தனது மனதில், “ஞானம் வெளிப்படும் இடமான மனதில் எப்போதும் இவன் வசிக்கிறான். இப்படி இருப்பதால் நமது குற்றங்கள் என்ன என்பதைத் தானாகவே நேரடியாக இவன் அறிந்துகொள்கிறான். இவ்விதம் அனைத்தும் அறிந்தவனாகிய இவனை, பொய்களை மட்டுமே அறிபவனாகிய நான் அணுகினேன். இதனால் இவனுக்குத் தோஷம் விளையும்படியாக அல்லவோ நான் செய்தேன்?”, என்று வெட்கம் கொண்டார். மேலும், “இப்படி நான் இவனுக்குத் தோஷங்களை உண்டாக்குவதை விடுத்து, தம்முடைய குற்றங்கள் என்ன என்பதை அறிவதற்கான ஞானம் இன்றி இருக்கும் ஸம்ஸாரிகளுடன்

சேர்ந்து நின்று அறிவதே சிறந்தது", என்று எண்ணியபடி பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே சேர்கின்ற ஆசையைத் தவிர்த்துச் செல்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உள்ளத்தே) - நினைவுக்கு வாய்த்தலையான நெஞ்சிலே இருக்குமவனாய்த்து. புறம்புள்ளானொருவனாகிலிறே கண்ணால் கண்டதுக்கு அவ்வருகு அறியான் என்றிருக்கலாவது. (உறையும்) - ஸதாஸந்நிஹிதனாயிருக்கை போக்குப் புகுதியுண்டாகிலிறே போனபோதாக மூலையடியே நடக்கலாவது. (மாலை) - ஸர்வாதிகனை. ஆத்மா உள்ளே வர்த்தியா நிற்கச்செய்தே ஸர்வத்தையும் அறியமாட்டான்; ஆகாசம் வ்யாபியா நிற்கச்செய்தே வ்யாப்யத்தைக் குறித்து அதுக்கு நியந்த்ருதையில்லை; இவன் ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வநியந்தாவாயிருக்கும். (உள்ளுவான் உணர்வு) - நம்முள்ளே வர்த்தியாநின்றான் என்று அநுஸந்திக்கைக்கீடான ஜ்ஞாநமில்லை. (உணர்வொன்றில்லா) - ஆத்மஜ்ஞானமுண்டாகிலிறே பகவத் ஜ்ஞாநமுண்டாவது.

விளக்கம் - (உள்ளத்தே) - எண்ணங்கள் விளைகின்ற இடமான நெஞ்சத்தில் இருப்பவனாக பெரியபெருமாள் உள்ளான். இவன் வெளியில் இருப்பவன் என்றால், கண்ணிற்குப் புலப்படாத உள்ளத்தில் இருப்பதை இவன் அறியமாட்டான் எனலாம். ஆனால் உள்ளேயே இருப்பதால் அனைத்தையும் அறிகிறான். (உறையும்) - நெஞ்சை விட்டு சற்றும் அகலாதபடி எப்போது வாழ்பவன். சில நொடிகளாவது இவன் அங்கிருந்து அகன்றான் என்றால், அப்போது நமது விருப்பப்படி நடந்து கொள்ளலாம், அதுவும் இயலாதபடி எப்போதும் உள்ளவன். (மாலை) - அனைத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனை. சரீரத்திற்குள்ளேயே ஆத்மா உள்ளபோதிலும், அந்த ஆத்மா உள்ளே இருக்கின்ற அனைத்தையும் அறியமாட்டான்; ஆகாயம் எங்கும் பரவியுள்ளபோதும், அந்தப் பொருள்கள் அனைத்தையும் அதனால் நியமிக்க இயலாது. இவனை அனைத்தும் அறிந்தவனாக, அனைத்தையும் நியமிப்பவனாக உள்ளான். (உள்ளுவான் உணர்வு) - நமக்குள்ளேயே அவன் அந்தர்யாமியாக எப்போதும் உள்ளான் என்று அறிவதற்கான ஞானம் நம்மிடம் இல்லை. (உணர்வு ஒன்று இல்லா) - ஆத்மாவைப் பற்றிய ஞானம் ஏற்பட்டால் அல்லவோ எம்பெருமானைப் பற்றிய ஞானம் உண்டாகும்? ஆத்மாவைப் பற்றிய ஞானமே நமக்கு இல்லையே!

வ்யாக்யானம் - (கள்ளத்தேன்) - ஜ்ஞாநஹீநென்று என்னை நாட்டார் அறியாமல் பகட்டி மறைத்துப்போந்தேன். நமக்கோர் ஆத்ம குணமில்லையென்று சொல்லும்போது என் அந்தராத்மா அறிய இல்லை என்பன்; அத்தாலே அவர்களும், இவனுக்கு ஆத்மவிஷய ஜ்ஞாநமும் பரமாத்ம விஷய ஜ்ஞாநமும் உண்டென்று நினைத்திருக்கும்படியாக அவர்களையும் மறைத்துப்போந்தேன். அடியில்

அநாத்மகுணமுண்டாயிருக்கவிநே இல்லையென்பது, அக்களவுக்கு உன்னையும் பெருநிலையாக நிறுத்திக் களவு கண்டு போந்தேன். (நானும் தொண்டாய்) - ஒரு நன்மையுமின்றிக்கே இருக்கிற நானும், ஆத்மகுணோபேதர் அதிகரிக்கும் உன்னுடைய அடிமையிலே அந்வயியாநின்றேன். ஆர் செய்யக் கடவ அடிமையிலே ஆர் அந்வயிக்கிறார்? சண்டாளன் வேதாத்யயநத்தை அதிகரித்தால் நாட்டார் கர்ஹிப்பார்களென்று, ஸ்வாத்மாப்யேநம் விகர்ஹதே என்று தானும் அருவருத்திருக்குமிநே; அப்படியே படுகிறார். (தொண்டுக்கே கோலம் பூண்டு) - உன்னைக் களவுகண்டு விடுமதன்றிக்கே, ஸாத்விகர் சிரஸாவஹிக்கும்படி ரூப நாமங்களை தரித்துப்போந்தேன். பரப்புமாறத் திருநாமத்தை இடுவது, ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களை தரிப்பது, அஹ்ருத்யமாகத் திருநாமத்தைச் சொல்லுவது, உன் போக்யதையைச் சொல்லுவது, யமாதிகள் தலையில் என் கால் என்பதாய், நானுமொருவனாய் பரோபதேசம் பண்ணுவதாய், எத்தனைசெய்தேன், எத்தனை ஜல்பித்தேன் என்கிறார். (உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லாமுடனிருந்தறிதியென்று) - நினைவுக்கு வாய்த்தலையைப் பற்றியிருக்கையாலே அநுஸந்திப்பார் அநுஸந்திக்குமதெல்லாவற்றையும் கூடவிருந்து அறிதி என்று. ஏகோ அஹமஸ்மீதி ச மந்யஸே த்வம் இத்யாதி. ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வநியந்தாவாயிருக்கிற நீ உடனே இருக்கவே நான் இவ்வமணக் கூத்தெல்லாம் அடித்தேன் என்கிறார்.

விளக்கம் - (கள்ளத்தேன்) - நான் அறிவில்லாதவன் என்று மற்றவர்கள் அறிந்து கொள்ள இயலாதபடி அனைத்தும் தெரிந்தவன் போன்று வெளிவேடம் பூண்டேன். அறிவற்றவர்களிடம் நான் பேசும்போது, “எனக்குள்ளே இருக்கின்ற பெரியபெருமாள் சாட்சியாக என்னிடம் தீய குணங்கள் எதுவும் இல்லை”, என்று கூறுவேன். அறிவுள்ளவர்களிடம் நான் பேசும்போது, “எனக்குள்ளே இருக்கின்ற பெரியபெருமாள் சாட்சியாக என்னிடம் நல்ல குணங்கள் எதுவும் இல்லை”, என்று கூறுவேன். இப்படியாக நான் பேசுவதைக் கண்டு பலரும், “இவனுக்கு ஆத்மாவைப் பற்றிய ஞானமும், பரமாத்மாவைப் பற்றிய ஞானமும் மிகுதியாகவே உள்ளன”, என்று வியக்கும் அளவிற்கு அவர்களை ஏமாற்றியபடி உள்ளேன். என்னுடைய பிறப்பிலிருந்தே என்னிடம் தீய குணங்கள் மட்டுமே நிறைந்திருக்க, நீ பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே, அவர்களை இப்படி ஏமாற்றுகிறேன். (நானும் தொண்டாய்) - எந்தவிதமான நல்ல செயல்களும் இல்லாத நான், ஆத்மகுணங்கள் நிரம்பியவர்கள் மட்டுமே செய்வதாகிய உன்னுடைய கைங்கர்யம் என்பதைச் செய்ய முற்படுகிறேன். யாருக்கு மட்டுமே உரிமை உள்ள கைங்கர்யங்களை யார் செய்வது என்று ஆராயவில்லை. சண்டாளன் ஒருவன் வேத அத்யயனம் செய்ய முற்பட்டால், காண்பவர்கள் இகழ்வார்கள் என்று கருதி, ஸ்வாத்மாப்யேநம் விகர்ஹதே - அவனது ஆத்மாவே அவனை தூற்றும் - என்னும்படியாக, தன்னைத்தானே நொந்து கொள்வான் அல்லவோ? இப்படியே இவரும் இங்கு கூறியபடி உள்ளார். (தொண்டுக்கே கோலம் பூண்டு) - உன்னுடைய விஷயத்தில்

இப்படியாக வேஷம் இடுவது மட்டும் அல்லாமல், ஸத்வ குணங்கள் கொண்ட பலரும் என்னைத் தங்கள் தலையில் தூக்கி வைத்துக் கொள்ளும்படியாக நான் பெயர் வைத்துக் கொண்டுள்ளேன். பன்னிரு திருமண் இட்டுக் கொள்ளுதல், பஞ்சாயுதங்களை பொறித்துக் கொள்ளுதல், மனம் ஒப்பக் கூறாமல் வெளிவேஷத்தின் பொருட்டு உன்னுடைய திருநாமம் கூறுதல், உன்னுடைய இனிமையை நான் மட்டுமே உணர்ந்தது போன்று உரைத்தல், யமன் ஆகியவர்களின் தலைகளின் என் கால்களை வைக்கும் அளவிற்கு நான் உயர்ந்தவன் என்று கூறுதல், மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தல் - இப்படியாக எத்தனை தீய செயல்களைச் செய்தேன், எத்தனை உளறினேன் என்கிறார். (உள்ளுவான் உள்ளிற்று எல்லாம் உடன் இருந்து அறிதி என்று) - நினைவுகளின் பிறப்பிடமாக உள்ளத்திலேயே நீ உள்ளதால், நினைப்பவை அனைத்தையும் உடனேயே அறிகிறாய் என்று தெளிந்தேன். ஏகோ அஹமஸ்மீதி ச மந்யஸே த்வம் - சகுந்தலை துஷ்யந்தனிடம், "ராஜன்! நான் மட்டுமே உள்ளேன் என்று நீ நினைக்கிறாய். ஆனால் உனது இதயத்தில் உள்ள எம்பெருமானை நீ அறியவில்லை - என்றது காண்க. அனைத்தையும் அறிந்தவனாக, அனைத்தையும் நியமிப்பவனாக உள்ள நீ என்னுடன் நெருக்கமாக உள்ளபோதிலும், நான் இது போன்ற அம்மணக் கூத்துகளைச் செய்தேன்.

வ்யாக்யானம் - (வெள்கிப்போய்) - தம்முடைய க்ருத்ரிமத்வத்தையும், அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வத்தையும், அவனுடைய ஸந்நிதியையும் அநுஸந்தித்து லஜ்ஜாவிஷ்டரானார். (போய்) - ஸந்நிதியிலே லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலையிட்டு நிற்கமாட்டாமையாலே கடக்கப் போந்தார். அவனில்லாத இடம் தேடிப் போகிறாரிறே இவர். பாஹ்யவிஷயங்களிலே லஜ்ஜித்தால் அங்குநின்றும் அது இல்லாத இடம் தேடிப் போவரே. அவ்வாஸநையாலே போகிறாராய்த்து இங்கும். (என்னுள்ளே) - இவ்வர்த்தத்தில் ஸம்ஸாரிகள் இவர்க்குக் கூட்டல்லர்கள்; பெரியபெருமாள் பக்கல்நின்றும் அகன்றாராய் நின்றார்; அவர் ஸந்நிதியுண்டானாலும் அவர் இதுக்குக் கூட்டல்லர்; இனி இவர் தம்மிலே சிரிக்குமத்தனையிறே; தம்முடைய அபஹாஸ்யதைக்குத் தாமே ஸஹ காரியாமத்தனையிறே. (விலவறச் சிரித்திட்டேனே) - விலாக்கள் ஒடியும்படி சிரித்தாராய்த்து. அபஹாஸ்யதைக்கு அவதியுண்டானாலிறே சிரிப்புக்கு அவதியுண்டாவது. அகல நினைத்தவராகையாலே, தீப்பாய்வார், வெற்றிலை தின்று பூச்சுடித் தீப்பாயுமாபோலே சிரிக்கிறாய்த்து. அர்ஜுநன் இவ்விஷயத்தில் நசை கிடக்கையாலே சோகித்துக் கைவாங்கினான்; இவர் நசையற நீங்குகிறாராகையாலே சிரித்துக் கைவாங்குகிறார்.

விளக்கம் - (வெள்கிப்போய்) - தன்னுடைய கபடத்தன்மை, அவனது அனைத்தையும் அறிந்த தன்மை, அவன் தனக்கு மிகவும் அருகில் தனது

உள்ளத்திலேயே இருக்கும் நிலை ஆகியவற்றை எண்ணி வெட்கம் கொண்டார். (போய்) - இப்படியாக வெட்கம் கொண்ட காரணத்தினால், பெரியபெருமாள் திருமுன்பாக நிற்க இயலாததால், அவனை விட்டு அகன்றார். ஒரு சில விஷயங்களை குறித்து வெட்கம் கொண்டால், அந்த விஷயங்கள் இல்லாத இடங்களைத் தேடிப்போவது வழக்கம் அல்லவோ? இது போன்று இவரும் பெரியபெருமாள் இல்லாத இடமாகத் தேடிச் செல்கிறார். (என்னுள்ளே) - இப்படியாக இவர் தன்னை உணர்ந்து சிரிப்பதன் காரணமாக, இவருடன் மற்ற ஸம்ஸாரிகள் சேர்ந்து சிரிக்க மாட்டனர்; பெரியபெருமாளை விட்டு அகன்று சென்றதாக இவர் எண்ணிக் கொண்டதால், அவனும் இவருடன் சேர்ந்து சிரிக்கமாட்டான்; அவன் முன்பாக நின்றபடியே சிரித்தாலும், அவன் சேர்ந்து சிரிக்கமாட்டான். ஆகவே இவர் தனக்குத்தானே சிரிக்கும்படியாக ஆனது. தன்னுடைய சிரிக்கத்தக்க நிலையை இவர் உணர்ந்த காரணத்தினால், சேர்ந்து சிரிப்பவர்கள் யாரும் இன்றி, இவர் சிரிப்பதற்கு இவரே துணையாக நின்றார். (விலவறச் சிரித்திட்டேனே) - விலாவில் உள்ள எலும்புகள் உடைந்து போகும்படியாகச் சிரித்தார். இவருடைய கபடத்தனங்களுக்கு ஓர் நல்லை இருந்தால் அல்லவோ இவரது சிரிப்புக்கு ஓர் எல்லை இருக்கும்? தீக்குளிக்க எண்ணுபவர்கள் வெற்றிலை தின்று, மலர்களைச் சூடித் தீக்குளிப்பது வழக்கம். இது போன்று பெரியபெருமாளை விட்டு அகல நினைக்கும் இவர், சிரிக்கிறார். க்ருஷ்ணன் கூறிய உபாயங்கள் பலவற்றையும் கேட்ட அர்ஜுனன், அவற்றின் கடினத்தை எண்ணி சோகம் கொண்டான். ஆனாலும், க்ருஷ்ணன் தனக்கு உதவுவான் என்ற எண்ணம் கொண்ட காரணத்தினால், ஆசை விலகாமல் சோகத்துடன் பின்வாங்கினான். இவரோ, பெரியபெருமாளை விட்டு அகலவேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டதால் மகிழ்வுடன் சிரித்தபடி பின்வாங்குகிறார்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்